

прѣдложенитѣ 42 лица съборътъ одобри 18, които пакъ Св. сѣнодъ има да испита по отблизо и да одобри окончателно. Между одобренитѣ лица е и нашйтъ съотечественникъ архимандритъ Доситей, който е сега главенъ писаръ въ патріаршіята.

Христо Митовъ и Іорданъ Андоновъ отидоха миналый вторникъ за Одесса, снабдени съ потрѣбнитѣ писма, и сега, както отъ тѣхъ, така и отъ настоятелството чекаме писма. Тѣхното настояваніе ще ни опрѣдѣли да видиме, какъ да ся погрыжиме за настаняваніето още на нѣкое момче. Колкото за испращаніе на нѣкое и друго момиче, ако ще бжде възможно да ся найде поне за едно мѣсто, незабавно ще ся извѣстите. Нъ въ всякой случай бжджето на дѣвическото ни училище изискува поне едно момиче отъ нашйтъ градъ нѣкадѣ.

Ще изволите да минете на Хр. Ковачева смѣтка три л. т., който дадохме на брата му тука за пѣтни разноски.

Каквото по напрѣдъ ви забѣлѣжихме, така и сега ви казваме, че ще е харно, ако да остане единъ отъ насъ тука въ съборътъ да прѣдставлява епархіята ни, а другыйтъ да си ся върне, че харчоветѣ върватъ, а пакъ не се знае да не бы да ся пружи още нѣкой мѣсяць работата ни.

Поздравяваме сърдечно сичкытъ и остаеме

Орта-кѣю, 8-ы іунія 1871.

Хаѣи Мано Стол[н]ъ

Хр. Тод. Стояновъ

Имаме случай, та ви пращаме днесъ и останалитѣ вули и свидѣтельства по едно момче — Андонъ Янакиевъ изъ село Бучино, което момче заедно съ Хр. Ковачевтъ братъ прѣзъ Ломъ дойджтъ въ Софія. — Сжщитѣ.

(Арх. отд. на Соф. Н. библ. п. 9, № 1159).

Архимандритъ Доситей е по-късно самоковски митрополитъ, избранъ на 25. V. 1872 г. Свѣтското му име е Димитъръ Стойчевъ. Роденъ е въ София на 5. I. 1837 г., синъ на единъ абаджия. За него Хр. Семерджиевъ разказва: „Първоначалното си образование получилъ въ родния си градъ. Понеже се понравилъ на владишкия архидяконъ Антимъ, то съ негова препорѣка успѣлъ да постѣпи въ Халкинското богословско училище на 1855 г., следъ като цѣли две години изучвалъ грѣцкия езикъ при родителитѣ на благодетеля си, които живѣли въ Цариградъ. Следъ седемъ години той свършилъ училището. Съученикъ му билъ г. Марко Балабановъ, а единъ класъ следъ него били Григорий Русенски и Симеонъ Преславски. Той приелъ монашеството на 22. III. 1863 г., и понеже билъ обикнатъ за трудолюбието си отъ учителитѣ си и самия патриархъ Йоакимъ II, билъ назначенъ помощникъ на главния секретаръ при патриаршеския синодъ, която длѣжност изпълнявалъ до 30. XI. 1870 г. Отъ тогазъ билъ назначенъ главенъ секретаръ, доста висока длѣжностъ за единъ българинъ по онуй време, който постъ заемалъ до 1. V. 1872 г. съ духовно звание йеромонахъ. Следъ тая дата той напустналъ гърцитѣ и миналъ на българска страна“ (Хр. Семерджиевъ, Самоковъ и околността му, с. 58).